

Sygn. akt V Ca 2802/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **Sędzia SO Marzanna Góral (spr.)**

po rozpoznaniu w dniu **15 stycznia 2013 r.** w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko A. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego (...)w Warszawie

z dnia 28 maja 2012 r., sygn. akt II C 847/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od A. T. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2802/12

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystąpiła z pozwem przeciwko A. T., wnosząc o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, iż pozwany ma zapłacić powódce kwotę 1.142,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty: 1.027,72 zł od dnia 16.08.2010r. do dnia zapłaty, 60 zł od dnia 10.05.2010r. do dnia zapłaty, 55 zł od dnia 09.06.2010r. od dnia 09.06.2010r. do dnia zapłaty, oraz koszty procesu według norm przepisanych.

W dniu 7grudnia 2011r. Sąd Rejonowy (...) w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie pozwu.

Pozwany A. T.zaskarżył powyższy nakaz zapłaty wnosząc sprzeciw wskutek czego nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego (...)w Warszawie jako właściwego do jej rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2012 roku Sąd Rejonowy (...)w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 110 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 55 zł od dnia 11 maja 2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 55 zł od dnia 10 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty (pkt I.), w pozostałej części powództwo oddalił (pkt II.) oraz zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 23 zł tytułem zwrotu kosztów procesu(pkt III).

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego złożył pozwany zaskarżając go w zakresie pkt. I i III, zarzucając błędne ustalenie stanu faktycznego, naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy w postaci nieuwzględnienie wniosku dowodowego oraz naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię poprzez uznanie bezdowodne, że powód zaczął świadczyć usługę co miało skutkować uzasadnionym roszczeniem. Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu w obu instancjach sądowych według norm przepisanych.

Powódka, reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał w niniejszej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i właściwej oceny prawnej, które jako takie podlegają pełnej akceptacji sądu odwoławczego. Wbrew stanowisku skarżącego ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez sąd pierwszej instancji są w pełni adekwatne do zgromadzonego materiału dowodowego, który został oceniony z zachowaniem reguł określonych w art. 233§1 k.p.c.. Należy przy tym podkreślić, że materiał ten był wystarczający dla poczynienia miarodajnych ustaleń co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przede wszystkim wypada zauważyć, że istnienie umowy nr (...) z dnia 20 kwietnia 2010r., stanowiącej podstawę podlegającego uwzględnieniu roszczenia, strona powodowa wykazała za pomocą dokumentu tej umowy, opatrzonego podpisem pozwanego. Sąd Rejonowy dokonując ustaleń co do faktu zawarcia przedmiotowej umowy, odpowiednio odniósł się zarówno do twierdzeń pozwanego, że formularz umowy podpisał on w sposób nie świadomy, będąc przekonany, iż podpisuje jedynie potwierdzenie doręczenia mu przesyłki kurierskiej zawierającej formularz tej umowy, który pozwany zamówił dla siebie dzień wcześniej w trakcie rozmowy telefonicznej z akwizytorem oferującym usługi świadczone przez powódkę celem zapoznania się z jej treścią. Ustosunkował się również do jego wskazań, że powódka nigdy nie przystąpiła do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, do których odnosi się umowa z dnia 20 kwietnia 2010r.. W szczególności sąd pierwszej instancji trafnie zważył, że pozwany umieścił swój podpis na drugiej stronie przedmiotowej umowy w miejscu wyraźnie oznaczonym jako przeznaczony na umieszczenie tam daty i podpisu abonenta zawierającego umowę, nie zaś podpisu odbiorcy jakiejś przesyłki kurierskiej. Słusznie też skonstatował, że skoro pozwany w swoim późniejszym piśmie z dnia 28 czerwca 2010r. oświadczył wobec powódki swoją wolę wypowiedzenia przedmiotowej umowy, zasadnym jest przyjęcie, iż uważał ją za zawartą i obowiązującą obie strony. W tym miejscu należy wyjaśnić, że jakkolwiek co do zasady możliwym jest uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, to jednak jego skuteczność uzależniona jest od nie tylko od zachowania formy pisemnej oraz rocznego terminu od wykrycia błędu (art. 88 §1 i 2 k.c.), ale przede wszystkim skierowania jednoznacznego oświadczenia w tym przedmiocie do adresata oświadczenia złożonego pod wpływem błędu. Nie jest więc w tym względzie wystarczającym jedynie poinformowanie o tym, że do złożenia określonego oświadczenia doszło pod wpływem błędu i wyrażenie prośby o uznanie nieważności umowy zawartej w związku ze złożeniem takiego oświadczenia. W tym stanie rzeczy nie zachodziły żadne przesłanki do przyjęcia, że powoływane w apelacji pismo z dnia 28 czerwca 2010r. wywołało tego rodzaju skutki, skoro nie obejmowało ono takiego oświadczenia i jak wskazuje sam skarżący w apelacji, zostało skonstruowane po to, by korzystając z pretekstu zmiany taryfy wypowiedzieć umowę nr (...) i ostatecznie, jednoznacznie przecinając domniemane więzi z powodem. W rezultacie Sąd meriti słusznie uznał, że powódka wykazała w niniejszej sprawie zasadność dochodzonego roszczenia co do kwoty 110 zł, która stanowi równowartość abonamentu w wysokości po 55 zł miesięcznie należnego powódce na podstawie umowy nr (...) z dnia 20 kwietnia 2010r. za okres dwóch miesięcy, kiedy strony łączyła wskazana umowa. Z treści przedmiotowej umowy w istocie wynikała wyraźnie taka wysokość zobowiązania pozwanego wobec powódki, zatem przyjmując za punkt odniesienia datę zawarcia przez strony tej umowy, tj. 20 kwietnia 2010r. i datę jej rozwiązania na skutek wypowiedzenia złożonego przez pozwanego w jego piśmie z dnia 28 czerwca 2010r., uznać należało, iż powódce przysługuje od pozwanego wynagrodzenie w postaci abonamentu za dwa pełne miesiące w kwocie 110 zł, niezależnie

od tego czy pozwany faktycznie z usług przewidzianych w/w umową korzystał. Bezzasadne są przy tym zastrzeżenia skarżącego co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Zwrotowi podlegają koszty poniesione. Skoro zatem pozwany, w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika- nie ponosząc związanych z tym kosztów i nie też był zobligowany do ponoszenia opłat sądowych, to tym samym nie było podstaw do zasądzenia na jego rzecz jakichkolwiek kosztów, pomimo, że wygrał sprawę w 90%.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym zostało wydane w oparciu o art. 98 §1 k.p.c. w zw. art. 108§1 k.p.c. poprzez obciążenie nimi powoda jako strony przegrywającej, przy uwzględnieniu stawek minimalnych wynagrodzenia radcy prawnego stosownie do § 6 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).